

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 23 Ιανουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΤΗΝ ΙΔΕΑ

τὴν ἔρριξε πρῶτος ὁ ποιητὴς Δροσίνης τὸν περασμένον Μάη, ὅταν ἑορτάζοντο τὰ «ἐκατονταετηρίδα»—ὅπως θέλει ὁ κ. Παλαμᾶς τὴν «ἐκατονταετηρίδα»—τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὴν υἱοθέτησε ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς στὸ τελευταῖον τεύχος τῆς «Κριτικῆς», στὸν ἐπίλογον τῆς σοφῆς μελέτης του : «Ἡ Κριτικὴ καὶ ὁ Σολωμός».

Ἡ ἰδέα εἶνε θαυμασία : Νὰ συστηθῆ ἕνας σύλλογος ποῦ μοναδικὸ σκοπὸν του νάχη τὴν μελέτην καὶ τὴν διάδοσιν τῶν ἔργων τοῦ Σολωμοῦ, τὸ περιμάζωμα, τὸ ἐξέτασμα, τὸ ξεδιύλεγμα, τὸ φῶτισμα τοῦ κάθε τι ποῦ θὰ ἦτανε σχετικὸ μ' ἐκεῖνο.

— Ἡ ἰδέα, εὖρημα ! φωνάζει μὲ χαρὰ ὁ Παλαμᾶς.

Καὶ ἀμέσως προσθέτει μελαγχολικώτατα :
— Μόνο πῶς δὲν εἶνε τόσο εὐκόλου, ὅσο φαίνεται, τὸ ταίριασμά της !

Καὶ ἔχει δίκαιον ὁ ποιητὴς, ἀφοῦ σ' ὄλα τὰ πράγματα μᾶς λείπει τὸ θάρρος, ἢ ἀπόφασις, ἢ πρωτοβουλία.

Ἰδέας βρισκόμε καὶ ἰδέας σκορπίζομε δεξιὰ κ' ἀριστερὰ καὶ γιὰ τὴν πραγματοποίησίν τους, βρισκόμαστε ὅλοι μὲ μουδιασμένα τὰ χέρια. Ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἀρχή, ποῖος θὰ πρωτοπιπῆ στὸ χορὸν—ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῶν

δεολόγων καὶ ἰδεοφάγων Ἀμλέτων τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος.

Γιατί δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον τὸ ταίριασμα τῆς ἰδέας αὐτῆς, κ. Παλαμᾶ ;

Γιατί δὲν ἀποτολμᾶτε ν' ἀρχίσετε τὸ ταίριασμα τῆς ἰδέας, σεῖς ; Γιατί δὲν χρησιμεύετε σεῖς ὡς πυρὴν τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ ; Γιατί δὲν χρησιμεύῃ ὡς πυρὴν ἢ «Κριτικὴ» ; Γιατί δὲν θεμελιώνουν τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἰδέαν καὶ δὲν τὴν πυργόουν εἰς κάστρο ἀσάλευτο πέντε δέκα ἄνθρωποι τῆς ἰδέας, ἀληθινοὶ, γνήσιοι, ποῦ ὑπάρχουν στὸν τόπον μας ;

Γιατί—τὸ εἶπαμε παραπάνω καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν κ' ἐδῶ—μᾶς λείπει τὸ θάρρος, μᾶς λείπει ἢ ἀπόφασις, μᾶς λείπει ἢ πρωτοβουλία.

Κλαψάρηδες καὶ κακορρίζικοι πάντοτε. Βλέπομε τὸ κακὸ καὶ δὲν τολμᾶμε νὰ τὸ κτυπήσουμε. Βλέπομε τὸ καλὸ καὶ δὲν ἔχομε τὸ θάρρος νὰ τ' ἀρπάξουμε στὰ χέρια καὶ νὰ τὸ ἀνυψώσωμεν ὡς σημαίαν νέας ζωῆς.

Ψοφίμια—καὶ τίποτε παραπάνω.

Καὶ τὸ μεγαλειότερον δυστύχημα εἶνε πῶς μὲ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀποφάσεως γιὰ κάθε τι γενναῖον καὶ γιὰ κάθε τι ὑψηλὸν δὲν καταδικάζομεν μόνον τὸν ἑαυτὸν μας στὴν σπῆν, ἀλλ' ἀφήνομε τὴν σαπίλα μας κληρονομίαν καὶ σὲ δύο τρεῖς ἀκόμη γεννεάς.

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ

περὶ «αὐτοδιοικήσεως», τὸ ὅποιον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα, ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸ ἐφετεῖον «Σπαρτιστικὸν ἡμερολόγιον» τοῦ κ. Μ. Ι. Θεοδωροπούλου, τὸ γεμάτο ἀπὸ ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν. Ἀναδημοσιεύομεν δὲ τὸ ἀρθρον, ὅχι μόνον διότι μᾶς ἤρρεσε, ἀλλὰ καὶ διότι ἠβελήσαμεν τὴν ἀξιοθαύμαστον πρᾶξιν τῶν κατοίκων τῶν δύο μικρῶν Λακεδαιμονικῶν χωριῶν νὰ τὴν συστήσωμεν πρὸς μίμησιν εἰς τοὺς κατοίκους ἄλλων μεγαλειτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ δὴ τῆς πρωτεύουστος κατὰ πρότυπον.

Φωνάζομεν νύχτα καὶ ἡμέρα ὅτι μᾶς ἐπνίξε ἡ σκόνη. Φωνάζομεν ὅτι νερὸ δὲν ἔχομεν. Φωνάζομεν ὅτι στερούμεθα δρόμων, δροφυτείας, κέντρων ἀναψυχῆς καὶ χιλίων δυὸ πραγμάτων. Φωνάζομεν ὅτι ἡ ἀστοργία καὶ ἡ ἰδιοτέλεια τῶν ἀρχόντων μας, εἰ ὅποιοι φροντι-

ζοῦν μόνον γιὰ τὴν τσέπη τους καὶ γιὰ τὴν ρεκλάμαν, ἔχουν καταδικάσει εἰς ἰσθμῖον χωρὶ τὴν ἰστέφανον.

Καὶ ὅμως δὲν εὐρίσκονται δέκα εἰκοσιν ἄνθρωποι μὲ θέλησιν, ν' ἀναλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν, νὰ κάμουν ὅ,τι ἔκαμαν οἱ κάτοικοι τῆς Βαμβακοῦς καὶ τοῦ Βασσαρᾶ καὶ νὰ χειραφετήσουν τὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τοὺς περιφθίμους ἀρμεδίους της ! Οἱ ἄνθρωποι εὐτυχῶς δὲν λείπουν, καὶ ἠμποροῦσαμεν ν' ἀναφέρωμεν ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸν ὀνόματα. Λείπει ὅμως ἡ ἀπόφασις. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον.

ΠΡΕΠΕΙ

νὰ τ' ὁμολογήσωμεν. Καθολοκληρίαν ἀκόμη δὲν ἐβραγκέψαμε, δὲν ἐξεφυλίσθημεν. Ἐπάρχει κατὶ ἔθνικόν μέσα μας, κατὶ τὸ ὅποιον ὅσον ἐλάχιστον κ' ἂν εἶνε, ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν σπέρμα καὶ τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ μόνον τὴν κατάλληλον καλλιέργειαν γιὰ ἀναδῶσθαι φύλλα καὶ εὐχύμους καρπούς.

Τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ σπέρμα μᾶς τὸ ἀποκάλυψεν ὁ Ἄραμης. Καὶ στὰς δύο συναυλίας του, καὶ στὸν Παρθενὸν καὶ στὸ Βασιλικόν, ὅλοι ἠσθάνθησαν τὰ τραγούδια του καὶ ὅλοι τὸν ἐχειροκρότησαν.

Ὅχι διότι—ὅπως εἶπε κάποιος—μᾶς ἤλθαν τὰ τραγούδια αὐτοῦ διὰ μέσου Ἑυρώπης, μ' Ἑυρωπαϊκὴν ἐτικέταν, ἀφοῦ πρῶτα εἰς τὴν Ἑυρώπην ἐτραγωδήθησαν κ' ἐχειροκροτήθησαν.

Ἀλλὰ διότι ὑπάρχει μέσα μας τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ σπέρμα, ἀλλὰ διότι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ νασταλεγεῖ τὰς Ἑθνικὰς παραδόσεις της.

Ἄρκει νὰ μὴν εἶνε τόσο σπάνια αἱ περιστάσεις ποῦ τὴν κάνουν νὰ αἰσθάνεται τὴν νασταλείαν αὐτὴν.

ΣΤΟΝ ΧΟΡΟ

τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ὁ ὅποιος δίδεται αὔριον τὸ βράδυ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσσης, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ συγκεντρωθῆ ὅλ' ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία, ἀφοῦ τὸ ἄσυλον εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τὰ ὅποια τιμοῦν πραγματικῶς τὴν κοινωνίαν μας.

Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὀξύμωρον τὸ σχῆμα νὰ χορεύη κανεὶς γιὰ νὰ ὑποστηρίξη χορεύων, ἄνθρωπος οἱ ὅποιοι καρφωμένοι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας στὸ κρεβάτι δὲν ἠμποροῦν οὔτε νὰ σύρουν τὰ πόδια τους—ὅσον καὶ ἂν φωνάζουν μερικοὶ ὑπὲρ τὸ δέον λεπτολόγοι, ὅτι ἡ φιλανθρωπία δὲν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύεται χορεύουσα, ἀλλ' ἐν κρυπτῶ καὶ παραβύστῳ ἐλευθέρῳ,—εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν σχήματα ὀξύμωρα καὶ λεπτολογία πρέπει νὰ τεθοῦν κατὰ

ΒΕΛΑΡΟ-ΤΙΜΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

G. P' ANNUZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣ'Ν ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ὅρθοστα

Ὁ Βουκένταυρος τῆς ἐπαίρας θὰ ἀναγκασθῆ νὰ περάσῃ μπροστὰ ἀπὸ τὸν κῆπο μὲ τὴν ἀκολουθίαν του.

Κατερίνα

Θὰ πλῆθ' εἰς τὸν Μπρένταν ὅλην τὴν νύκτα ἐν πομπῇ καὶ κατὰ τὰ χαράγματα θὰ μπῆ στὴ Βενετία ἀπὸ τὴν Γιουδέκαν.

Λουκρητία

Τὰ χαράγματα θὰ κάμῃ ἕνα λουτρὸ μὲ δροσιὰ καθὼς ἡ Ἑλληνὶς δόγισσα Θεοδώρα, ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου.

Ὅρθοστα

Κάθε αὐγὴ, λέγουν, κάνει λουτρὸ μὲ τὴ δροσιὰ ποῦ διατάζει καὶ τῆς μαζεύουν στὰ περιβόλια καὶ στοὺς ἀμπους καθὼς ἡ δόγισσα Θεοδώρα.

Ἰακωβέλα

Ἐχει περισσότερα ἀπὸ χίλια φιαλίδια, μπουλαλάκια καὶ ληκύθους γεμάτα ἀπὸ κάθε εἶδος μυρωδικά. Εἰς τὸν Βουκένταυρόν της ἔχει μεγάλην προμήθειαν ἀρωμάτων. Ἐχει μίαν γυναῖκα ὀνομαζομένην Μαργεντίναν ἢ ὅποια, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον, γνωρίζει ὅλα τὰ κομψὰ μυστικά καὶ τὸν τρόπον νὰ συνθέτῃ ἐξαισία ὕδατα, ἀλοιφές, πούδρες πρὸς διατήρησιν τῆς καλλονῆς !

Λουκρητία

Λέγουν ὅτι σ' ὅλο της τὸ κορμὶ δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ψεγάδι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς νηματοειδεῖς φλέβας της καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθινὴ λευκὴ ἀλλ' ὅτι εἶνε ὀλίγον ὑποκόκκινον, σὺν τὴν λευκότητι στὰ μάτια τῶν παιδιῶν.

Κατερίνα

Λέγουν ὅτι ὁ δοῦξ τῆς Καλαβρίας ἔχει ἕνα χρυσὸ ποτήρι ποῦ τοῦ τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ πρόπλασμα τὸν κόλπον τῆς Ἑλληνίδος Ἑλένης καὶ ὅτι κατεσκεύασε ἄλλο ἕνα εἰς τὸν κόλπον τῆς Πανθέας καὶ ὅτι τὰ δύο ποτήρια εἶνε ζευγαρωμένα.

(Ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἐμιλοῦν ἔτσι γύρω της, ἡ Γραβενόνα τρυπᾷ τὸ κέρινον ὁμοίωμα μὲ καρφίδας τὰς ὅποιας ἐκείνη βγάζουν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν των καὶ τῆς τὰς προσφέρουν. Ἡ Μάγισσα ὀρθῆ πρὸ τοῦ ὑποβάθρου τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ κίοντος μαγκαλιῶ ἔξακολουθεῖ νὰ ἀναγινώσκη τὸ βιβλίον τοῦ Βασιλέως τῆς Μαγιόρκης. Κατὰ διαλείμματα ἀπὸ τὸ μένος τοῦ ποταμοῦ ἀκούεται θόρυβος μάχης. Τὰ σύνερα εἶνε ἔτοιμα νὰ σφουσθῶν).

Ὅρθοστα

Ἀκούτε τὸν θόρυβον ;

Λουκρητία

Τί παράδοξες φωνές ! Τί παράδοξες φωνές !

Κατερίνα

Λέγουν ὅτι ἡ ἐπιθυμία της κάνει τοὺς ἀνθρώπους παράφρονες, καθὼς τὸ παγῶνι τοὺς ταύρους.

Ἰακωβέλα

Ἐχει δύο λογιῶν βλέμματα. Ἡ διαφορὰ τῶν

μέρος και πρέπει να ληφθῆ ὑπ' ὄψιν μόνον ὁ σκοπὸς ὁ ἅγιος, ὁ ἀλτρούστικώτατος, ὁ εὐγενέστατος και ὁ χριστιανικώτατος ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν, ὑπὸ ἐποψίν ἰδίως εἰσπραξέων, τοῦ ἀρμιανῶ ἰεροῦ.

Αἱ κυρίαί αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σωματεῖον τῶν Ἀνιάτων και τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματτα εὐλογεῖ νυχθημερὸν ἡ δυστυχία εἶνε αἱ ἑξῆς:

Ναταλία Σούτσου ἐπίτιμ. Πρόεδρος. Ἑλένη Μ. Νεγροπόντη Πρόεδρος. Ἀλεξανδρίνη Παπούδωφ Ἀντιπρόεδρος. Ζωὴ Βαλτινοῦ Τραμίας. Σμαράγδα Κουρῆ Γραμματεὺς. Καὶ σύμβουλοι: Ζαχαροῦλα Λαμνῆ, Μπέσση Μάσωνος, Καλλιρρόη Παρρέν, Πιπίνα Βαλώση, Αἰκτερίνη Μακρέθ, Ἑρμιόνη Ἰορδανοπούλου, Φαννῆ Πάλλη, Πολυμνία Καμάρα, Σοφία Μπαλατζῆ, Ἰσαβέλλα Σκουζε, Λουίζα Ριαγκούρ, Θεοδώρα Λάμπρου, Εὐθαλία Φαλιέρου, Κυριακοῦλα Λουκάκου, Μαρία Λάππα και Ἀθηνᾶ Σταθάτου.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΝ

πολιτικὴν ἀρχῶν, και ὀλιγοτέραν, πολὺ ὀλιγοτέραν πολιτικὴν προσώπων. Ἡ μάλλον πολιτικὴν ἀρχῶν σταθερῶν, ἀναλλοιώτων και οὐκ ἐκόμενα, τῶν ὁποίων τίτλοι χρησιμοποιεῖται τὰ ὄνόματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν».

Αὐτὰ ζητεῖ μία ἰγνίς, ὅσον ὀλιγόριθμος και ἂν εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος, μερὶς τοῦ Ἑθνοῦ. Καὶ αὐτὴν τὴν σύστασιν μᾶς ἤδησε διὰ τῆς «Ἐστίας» ἀπερχόμενος τῶν Ἀθηνῶν ὁ προεδρευτὴς τῆς Γερμανίας κόμης Φὸν Πλέιεν.

Πολιτικὴν ἀρχῶν και ὄχι πολιτικὴν προσώπων!

Και μῆπως και ὁ κ. Ἀνλιγιάννης, και ὄλ' οἱ ἄλλοι κορυφαῖοι πολιτικοί μας δὲν τὸ πιστεύουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν πολιτικὴν ἀρχῶν;

Και μῆπως τὰ ἐννεα δέκατα, ἴσως και περισσότεροι ἀκόμη ἀπὸ μᾶς, δὲν τὸ πιστεύουν και δὲν τοὺς πιστεύουν; Πολιτικὴ Ἀρχῶν!—Και μῆπως γιὰ τὴν Ἀρχὴν δὲν πολιτεῦνται και δὲν πολεμοῦν ὄλ' οἱ πολιτικοί μας πέρα πέρα;

Φανταζόμεθα πόσον θὰ ἐχαμογέλασε

ὁ σεβαστὸς Πρόεδρος και οἱ ἄλλοι ἀρχομανεῖς πολιτικοί μας, μετὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Γερμανοῦ Διπλωμάτου!

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

θρίαμβον τῆς Κυβερνήσεως, εἰ κατόπιν δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν. Μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς Αἰγιαλείας, ἡ ἐπικύρωσις ἡ ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπαρχίας Αἰθίνης και κάθε ἀλλῆς ἐπαρχίας, οὔτε ζεστὸ οὔτε κρύο κάνει πιά.

Τὴν πρώτην ἐκλογὴν ἐπερίμενεν ὁ κόσμος μετὰ κάποιαν ἀνυπομονησίαν—τὴν πρώτην παρεστήσε τῆς Συνταγματικῆς φάρσας παρηκολούθησε μετὰ κάποιο ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐπανάληψις ἔσται και ἂν γίνεταί κατ' ἀπαιτήσιν πολλῶν οἰκογενειῶν . . . και κομματάρχων, περνᾶει ἀθροῦτως.

Εἶναι τόσο ἀηδὲς τὸ σκηρικὸν αὐτὸ ἔργον ὥστε κανένας δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸ παρακολουθήσῃ δύο φορές κατὰ σειράν.

ΦΟΒΑΤΑΙ

ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ και τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη.

Γιάννης δὲ αὐτὴν τὴν φορὰν, χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίαις τουλάχιστον, παρουσιάζεται ὁ κ. Δηλιγιάννης και θεριὸ ὁ κ. Θεοτόκης.

Και λέει τὸ θεριὸ:

—Χοῦμ! και σ' ἔρχα! Ἄν μου ἀκυρώσῃς κ' ἄλλες ἐκλογές, δὲν πατάω στὴ Βουλῆ, κωλυσιεργῶ και δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς ἀπαρτία!

Και ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης:

—Και δὲν παίρνεις τὰ μούτρα σου νὰ κωλυσιεργήσῃς! Δὲν ἔρχεσαι στὴν Βουλῆ; Διαλύω κ' ἐγὼ τὴν Βουλῆ, κάνω τὰς ἐκλογὰς ὅπως θέλω ἐγὼ και ἀποκλείω ἀπὸ τὴν νέαν Βουλῆ και σένα τὸν ἴδιον!

Και τρέμει ὁ Γιάννης και τρέμει και τὸ θεριὸ και χειροκροτεῖ τὸ φιλόμουσον ἀκρατήριον.

Η ΚΑΤΙΝΙΤΣΑ

τῆς ὁποίας ἡ ὑπόληψις ὡς ἐμπρηστρίας διεσύρθη ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἀδίκως και παραλόγως φαίνεται, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ Κακούργιοδικεῖον τῆς Χαλκίδος ἀγνῆ και ἄμωμος.

(Διηκόπτεται διότι ἡ Γραδενίτσα κάμνει ἀκόμη κίνημα ὅπως ζητήσῃ μίαν καρφίδα και αἱ γυναῖκες τῆς δὲν ἔχουν πλέον ἄλλην εἰς τὸ κεφάλι).

Ἐρθεῖλα

Δὲν ἔχομεν πλεῖα [οὔτε μίαν καρφίδα, Γαληνοτάτη.

(Αἱ γυναῖκες συνηθροισμέναι περὶ τὴν Δόγισσαν ἐρενοῦν ἀκόμη εἰς τὴν ἀνκατευμένην κόμη τῶν).

Γραδενίτσα, πρὸς τὴν Μάγισσαν

Σκλαβοῦνα, σκλαβοῦνα, τί μου λές; Τί λέει τὸ βιβλίον σου; Νομίζεις ὅτι ἐκείνη αἰσθάνεται τὰ τραύματα αὐτά; Νομίζεις ὅτι ἀγωνιᾷ; Δὲν βλέπεις πῶς τὴν ἐτρόγησα ὅλην; (μακρὰ ἀπὸ τὸ ποτήρι φθάνει ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς ἀβέβχιος θέρους.) Ἄκου Σκλαβοῦνα, ἀκου τὰς κραυγὰς τοῦ θριαμβοῦ! Καὶ ἐν τούτοις αἱ γοητεῖαι γίνονται μίαν ὥραν τώρα! (Ἡ μάγισσα μετὰ βραδυτέτα, φέρουσα πάντοτε τὸ βιβλίον ἀνοιχτὸν εἰς τὸ ἀριστερὸν χεῖρ, προχωρεῖ πρὸς τὴν Δόγισσαν. Κλίνει πρὸς τὸ κέντρον ὁμοῖωμα τὸ κατάφορον ἀπὸ καρφίδας, θέτει ἐπ' αὐτοῦ τὸ χεῖρ τῆς τὸ δεξιὸν ψιθυρίζουσα ἀκατανόητους λόγους. Ἡ νύχτα πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅπου τὰ σύννεφα μοιάζουν μετὰ φωτὰ σκεπασμένη μετὰ στήκτην.) Ἀνάψετε τὰς δάδας! Εἶνε νύχτα.

(Αἱ γυναῖκες τρέχουν πρὸς τὰς δάδας. Αἴφνης ἀκούονται κραυγαὶ εἰς τὸν κήπον. Ἡ Βαρβάρη και ἡ Ἐρθεῖλα εἰσέρχονται διὰ τοῦ κήπου κραυγάζουσαι.)

Βαρβάρη

Ἡ Πανθέα εἶνε μέτα στές φλόγες!

Τῆς ἐζήτησαν μάλιστα, ὡς διεδόθη, και συγγνώμην οἱ κ. κ. ἑνορκοί.

Ἀπόδειξις τρανωτάτη και αὐτὰ, ὅτι τὸ δίκαιον θριαμβεῖται πάντοτε εἰς τὸν τόπον μας, ὅσον και ἀνφρονάζουν μερικοὶ ὅτι δὲν ἔχομεν δικαιοσύνην.

Ἡ κ. Κατινίτσα, βλέπετε, ἐπέλασε ἀπὸ τόσα και τόσα κακούργιοδικεῖα κ' ἐπὶ τέλους εὐρήκε κ' ἐνα τὸ ὁποῖον τῆς ἀπέδωκε τὸ δίκαιον.

ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΟΥΜΕΝ

μ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν ποῦ ἔχομεν, νὰ συγχαρῶμεν τὴν ἀστυνομίαν μας διότι προέβη εἰς συστηματικὴν καταδίωξιν τῶν χαρτοπαιγνίων.

Διὰ νὰ προβῆ τώρα εἰς καταδίωξιν, θὰ εἶπη ὅτι τ' ἄφηκε ἕως τώρα νὰ λειτουργοῦν ἀκωλύτως, και θὰ πῆ ἀκόμη ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμη τὰς δεούσας παραστάσεις ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἡ Ἀστυνομία τὸ καθήκον τῆς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε δὲ φρονεῖται και τὴν ἀνάγκην παραστάσεων.

Μήπως ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην εἰς αὐτὰ, κ. Γενήτερη;

ΑΠΟ ΜΙΑΝ

τελευταίαν ἀνκαίνωσιν τοῦ νέου Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Ν. Ἀστὺ», μακάθρομεν ὅτι οἱ κ. κ. βουλευταὶ ἀνερχόμενοι μελετημένοι πάντοτε ἐπὶ βήμα.

Ὁ κ. Ἐφοροὸς τὸ εἶπε. Ἄν πρόκειται νὰ συγχωρεθοῦν αἱ δύο βιβλιοθήκαι, ἡ Ἐθνικὴ και ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς, πρέπει νὰ μείνουν πάντοτε στὴν Βουλῆν τὰ συγγράμματα τ' ἀφορώντα καθαρὰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστάμας και ἀποτελοῦντα κατὰλληλα βοηθήματα διὰ τοὺς βουλευτάς.

Ὅριστε λοιπὸν ποῦ φωνάζετε μερικοὶ ὅτι οἱ κ. κ. βουλευταὶ ἔνα μόνον σύγγραμμ ἀνεκδέχονται μελετοῦν, τὸ Ἐγχειρίδιον τῆς Ρουτρετολογίας!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

διὰ παντὸς μέδου, θεμιτοῦ και ἀθεμιτοῦ, φωνάζει κάθε τόσο ὁ κ. Πρωθυπουργός.

Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ ξιπαδοῦν καθόλου και μία συνάδελφος και νὰ χωρακτηρίσῃ ὡς ἀπίστευτον τὴν διαταγὴν τὴν ὁποῖαν διεδίδαξε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν εἰς τὰ διάφορα πλοῖα τοῦ πολεμικοῦ Ναυτικοῦ και διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἐπὶ αὐτὴν ποῦ ἔχει νὰ πληρωθῇ ἐπὶ ἀμύδιον Ταμεῖον 150 δραχμὰς νὰ πᾶν σπιτάκι του και νὰ περάσῃ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τῆς θητείας του.

Ἐρθεῖλα

Ἡ Πανθέα εἶνε μέτα στές φλόγες!

(Ἡ Δόγισσα ἀναπηδᾷ βραχυκίως και ρίπτει μακρὰν τὸ ὁμοῖωμα τὸ ὁποῖον πίπτει κατὰ γῆς).

Βαρβάρη προχωρεῖ ἀσθμίνοντα

Ἡ Πανθέα καίεται! Ὁ Βουκένταυρος εἶνε μέτα στὴ φωτιά! Ὅλα τὰ σπαθιά εἶνε ξεγυμνωμένα!

Ἐρθεῖλα πινηομένη ἀπὸ τὴν αγωνίαν

Ὁ Βουκένταυρος φλογίζεται μαζὺ μετὰ τὴν ἑταίραν, μαζὺ μετὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς! Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ριβιέραν. Λάμνει πρὸς τὰ ἐδῶ. Ἡ δὲ διακρίνεται ἡ λάμψη! . . .

Βαρβάρη

Μάχη, Γαληνοτάτη, μάχη! . . . Ὅλοι μακρὸν . . . Ἀπὸ βάρκα πρὸς βάρκα κτυποῦνται ἀκόμη. Τὸ αἶμα τρέχει σὰν ρυάκι. Εἶνε αἱματοκύλισμα . . .

Γραδενίτσα μετὰ ἀπελπίδιαν

Και ἐκεῖνος εἶνε ἐκεῖ μαζὺ!

Ἐρθεῖλα

Ὁ θρίαμβος πλησιάζει· μύριες βάρκες σηματοδοτημένες, ὅλη ἡ Ριβιέρα γεμάτη ἀπὸ γιρλάνδες και τραγοῦδια και μουσικὰς. Και τότε ἐξέσπασεν ἡ ἀταξία . . . Ἦλθαν ἀπὸ τὸ Μυράνο, ἀπὸ τὸ κα-

δύο ματιῶν τῆς συγχίζει τὴν λογικὴν ἐκείνων ποῦ τὴν κυττάζουν.

Δουκρητία

Ἄκουτε! Ἄκουτε! Δὲν σὰς φαίνεται αὐτὸς ἕνας θόρυβος μάχης μάλλον παρὰ θριαμβοῦ;

Κατερίνα

Ἡ ἑταῖρα θέλει νὰ ὑπερβῆ τοὺς θριαμβοὺς τῶν Δογισσῶν. Θέλει νὰ μαυρίσῃ τὴν μνήμην τῆς Μοραζίνης Μοραζίνης και τῆς Ζούλιας Πρίουλη και τῆς κυρᾶς μας τῆς γαληνοτάτης Γραδενίτας.

Ἰσοκωδέλα

Χιλιάδες και χιλιάδες ἐρεῖσαν ἐπὶ τὸ ποτάμι τὰς γιρλάντες ἀπὸ μυρτιά, ἀπὸ δάφνη και ἀπὸ κυπαρίσσι, ὅπως τὸ ρεῦμα τὰς σέρει εἰς τὴν Γιουδέκκν, εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον. Ἐστάλησαν εἰς τὴν Βενετιαν, ὡς ἀπεσταλμένοι.

Ἐρθεῖλα

Ὡ Κύριε Ἰησοῦ, κάμε ὥστε ἡ κυπαρισσένιες νὰ φθάσουν πρώτες!

Κατερίνα

Τὴν χαρκαυγὴ ἡ Βενετία θὰ ξυπνήσῃ γιρλάντημὲν και θὰ πῆ: «Πανθέα ἡ ἑταῖρα φθάνει ἐν θριαμβῶ!» Καὶ οἱ Δέκα και τὸ Ὑπερτατον Συμβούλιον . . .

Έκαστον εξήντα ναφταί, λέγει ή συνάδελφος, ήμποροσν νά εξοικονομήσουν τδ αντίδωκωμ α των 150 δραχ. Άρα 22 χιλιαδοδρες θα τσεπώδη τδ Δημόσιον.

Και άφού ή Κυβέρνησις άνεκάλυψε και αυτό τδ χρυσωρυχείον, δέν πρέπει νά τής επιτραπή νά καταδικάση και όλόκληρον τόν στόλον μας άκομην εις άδράνειαν ;

ΣΥΝΑΥΔΙΑΙ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ

ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ ΜΑΣ

Με μίαν λέξιν μόνον: Τήν δευτέραν τδ βράδν, τήν δάφνην τής άλησμώνητης; έσπερίδος του Βασ. Θεάτρου τήν έμοιράσθηκε μαζή με τόν Άραμην τδ Ωδειον μας, με τήν τελείαν, τελείως γυμνασμένην και τελείως διευθυνομένην ύπό του κ. Κνάουερ, όρχήστραν του. Όλοι τδ άνωμολόγησαν και όλοι έκριναν τήν έπιτυχίαν αυτήν, ως δικαιοτάτην ήθικην άνταμοιβήν του κ. Γ. Νάζου, του άφιερώσαντος όλην τήν ζωήν του και όλην τήν δραστηριότητα και όλην τήν καλλιτεχνικήν του μόρφωσιν εις τήν δημιουργίαν—ή έργασία δέν μπορεί νά νά ένομασθή άναδιοργάνωσις—του Ωδειου μας.

Άπό τόν κ. Νάζον περιμένομεν όλοι μας τήν συστηματοποίησιν και τήν εξάπλωσιν του έθνικου έργου του Άραμη. Και άπό τόν κ. Νάζον όλα ήμπορεί νά τδ περιμένη κανείς και νά τδ έλπίζη.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Ο λαμπρός Σύλλογος των έμποροπαλλήλων έ «Ερμής» δίδει τδ Σάββατον τδ βράδν εις τήν αίθουσαν του Δημαρχείου τόν έτήσιον χορόν του.

Ο Σύλλογος αυτός, δ τόσον έπιτυχως ύπό του κ. Άποστολοπούλου διευθυνομένος, είνε άξιος πάσης ύποστηρίξεως παρά τής κοινωνίας μας, διότι όσο άθροίδως και άντιρεκλαμοειδώς και άν έργάζεται, έχει κατορθώσει έως τώρα τόσα πράγματα, και ύπόσχεται νά κατορθώση ακόμη περισσότερα εις τδ μέλλον.

Τδ Δισκ. Συμβούλιον του «Ερμού» μάς ύπόσχεται ότι ο χορός του Σαββάτου θα είνε τέλειος ύπό πάντων έποψιν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έξεδόθη τδ δεύτερον τεύχος τής «Κριτικής» του δεκαπενθημέρου κληρώως επιστημονικού και καλλιτεχνικού

νάλι, ο Ποίημος Γρίτης, ο Μαρίνος Βουλδου και ο Πιέρρος Σαγρέδος, με πλοία γεμάτα από όπλαφόρους των, και ήθελαν νά άνεβούν στον Βουκένταυρον και ν' άρπάξουν δια τής βίας τήν έταιίραν και νά γίνουιν οι κύριοι τής έορτής. Και έφοβέριζαν ότι θα βυθίσουν όλα στη φωτιά και τδ αίμα όπως έπιβάλλουιν τήν θέλησιν των . . .

Γραδενέγα

Τόν έσκότωσαν; Τόν έσκότωσαν; Ά! πές μου πές μου τήν ολήθειαν! Τόν είδες νά πέφτη;

Όρδέλα

Με τούς άνθρώπους του ύπερησπίζετο τόν Βουκένταυρον έναντίον τής έπιθέσεως... Δέν τόν είδα παρά ένα δευτερόλεπτον: έκτυπάτο με τόν Πρίαμον Γρίτην ο όποιος είχε πηδήση επάνω στη γέφυρα του πλοίου.

Βαρδάρη

Είδα τόν Πρίαμον Γρίτην βουτηγμένον στο αίμα.

Όρδέλα

Δέν έβλεπε κανείς τίποτε άλλο παρά μίαν μανιώδη σύγκρουσιν . . . Όλη ή Ριβιέρα ήταν γεμάτη από μανίαν. Η σημασιολόγιστες βάρκες έπε-

περιοδικού, τδ όποιον έκδίδουιν οι κ. κ. Γ. Άξιώτης και Γ. Λαμπελίτ. Τδ δεύτερον τεύχος περιέχει άρθρον πολιτικόν του κ. Γ. Βώκου, «μίαν περιεργον κριτικήν» του συνεργάτου μας κ. Περικλ. Γιαννοπούλου, γεμάτην ζωήν και αλήθειαν, τήν άρχήν τής «Ελλην. Τέχνης» του κ. Θ. Θωμοπούλου, «Turgis infracta» του κ. Γ. Λαμπελίτ, τήν «Κριτικήν και τόν Σολωμόν» του κ. Παλαμά και «σημειώσεις» φιλολογικάς και καλλιτεχνικάς των κ. κ. Παλαμά και Άξιώτη. Η «Κριτική» προαναγγίλλει δια τδ προσεχές τεύχος τής του κ. Παύλου Ναρθίντ τόν «Ι Γρουπάρην», του κ. Στεφάνου Ραμά «ΟΙ Πάτριαι ται τδ Πάτριαι», του κ. Άνδρ. Άνδρεάδου «Τεσσαράκοντα έτη θεάτρου του κ. Roger le Brun «Θεατρικήν έπιθεώρησιν» και του κ. Errico Ferrt «οι έγκληματάς εις τήν τέχνην».

Ο Βιβλιοφάγος

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πάντα με τδ τραγούδι σου τδ όποια μου προυσιάζουιν όλην εκείνην τήν μελαγχολικήν χάρην και τήν σπαρακτικήν ήδονήν, έχεις νά κήμης, άγαπητόν μου πλάσμα.

ΠΑΝΤΑ με τούς στίχους σου και πάντα με τής ποιήσεώς σου τδ άερώδη βέλη και κάθε τόσο με τήν εύγλωττίαν τής χειρός σου τής άμολόντου και τής παρθενικής σπουδάζεις, σεμνή μου κόρη.

ΠΑΝΤΑ γράφεις και στοιχουργείς θεϊον όνειρον έκρινής πρωίας, και άνενώως έκπράξεις, σελαχίζουσα σύ, τόν έρωτά σου τόν δίκτυρον και τόν πυριφλεγή με τών στίχων τήν θεϊκν θεραπειαν.

ΚΡΥΦΙΑ σύ πρδς πᾶσιν προφορικην έξομολόγησιν, μυστηριώδης και όνειροπλαστική πρδς πάντων έρωτικην φλόγα κ' έρωτικόν σελάγισμα, προσπαθείς, άρρητος και κλλονή, νά πιέσης τήν αγάπην σου τήν άνέκφραστον, όπως μή φανερωθή και έκσπίση εις άνδρός τδ έρωτικᾶ τενήγη.

Άγαπᾶς ή όχι; τδ πλάσμα τούτο τδ γλυκύ; Αισθάνεσαι εις τής καρδίας σου τούς μυχιούς στοχασμού και εις τδ μυστηριώδη τής φαντασίας πλαστοουργήματκ, ότι πονείς κόρη σεμνή και παρθένος γλυκέρα!

ΤΩΝ ΟΜΜΑΤΩΝ ΣΟΥ ή έρρητος φογγολόγη, σεληνόφθαλμος παρθένος, αισθάνεται πως τδ έρωτικόν ύγρον έκείνο δάκρυ, όπερ τοςούτον έξύμνησαν οι θνήσκοντες ποιηταί και τόσον πολύ έβράβευσαν ή έρωτοσταγείς καρδίαι;

ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΣΟΥ ή γλυκέρα μαρμαρυγή και τής καρδίας σου οι παρθενικοί τόφοι έδέχθησαν άρχγε γνωστής ψυχής τδ έρωτικόν κελόδημα και ένερούλαξαν έρωτευμένου νεανίου τούς παλμούς τής θνησκούτης καρδίας του;

τίθεντο σάν γαλέρες με μεγάλη λάμψη των σπαθίων. Και όλοι έφώναζαν: « Πανθέα! Πανθέα! » και με τές φωνές αυτές ή αγριότης διεγειρέτο. Και εκείνοι που ήλθαν από τδ Μυράνο επέταξαν ύγρον πυρ. Και σε μίαν στιγμήν είδαν τόν Βουκένταυρον τής έταίρας βουτηγμένον στές φλόγες με άπίστευτον ταχύτητα, σάν δέμα κληματόβεργες, σάν μία φούχτα δαδί . . . Και μία δυνατή μυρωδιά έχύθη σ' όλην τήν μάχην και ή φλόγες είχαν πρωτοφανή χρώματα . . .

Βαρδάρη

Η μυρωδιές, τδ άρώματα . . . Όλα τδ άρώματα έκείοντο και τδ εύωδιασμένα ξύλα και τδ μυρωδικά . . . Σ' ένα δευτερόλεπτο τδ σκᾶφος έπυρπολήθη, ή άτμοσφαιρα έγέμισε από μυρωδιές και ή μανία έγινε τραχυτέρα γύρω . . . Κτυπώνται μέχρι θανάτου! Όλα τδ σκᾶφη κατέρχονται τόν ποταμόν άνακατευμένα, γενόμενα μία μάζα όλα. . . Και κτυπώνται ύπό τήν λάμψιν τής πυρκαϊᾶς. . . Πλησιάζουιν, είνε εκεί. . . Άκούστε! Άκούστε!

(Ο θόρυβος έκτείνεται όλδν πλησιέστερον. Εις τδ βάθος του κήπου φρίνεται ή κοκκινάδα του καιόμενου πλοίου Τρελλή από τήν λύπην και τόν τρόμον ή Δόγισσα όρμᾶ πρδς τήν κλίμακα. Εις τές πρώτας βαθμίδας κλονείται, ενώ αι γυναίκες τής τρέχουιν και τήν συγ-

ΗΓΕΜΟΝΙΣ των γθονίων λογισμών μου, σύ κόρη γλυκύφθαλμος, και ή κορωνίς των προσδοκιών μου, νά έδέχθης άρχγε των όφθαλμών μου τδ δάκρυ και νά έναπέθεσας εις τές θωπέας τής καρδίας σου τής γλυκείας τδ τραυμά μου τούτο τδ βαρύ και τδ ένεπούλωσας με τδ βάλσαμόν τής τδ σωστικόν και γλυκύθυμον;

✱

ΔΥΣΤΥΧΗΣ θνησιμική ήδη καρδία μου. Ίσως ο θεός και πάγγρυσος παλμός και τδ ύνυπόφορον φᾶς σου και δ έρίγδουπος κτύπος σου, νά παρεττάθησιν ως δαιμόνων όρυγχι και ως άθλια κατασκευάσματα τρομερᾶς έριννύος ως σκοτεινᾶ φαντασία παραπαλιόντος θνητού! . . .

Ο ζωγράφος

Α ΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,, ΔΕΔΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ νθη—δυτά—σπόροι ληθινός παράδεισος ΡΙΘ 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ο κ. ΚΑΤΕΛΟΥΖΟΣ προσκαλεί τας Άτθίθας καθ' έκάστην από τής 8 πρωινᾶς μέχρι τής έσπέρας εις τδ επί τής όδοσ 'Ερμού πολυτελέστατον σαλόιν του.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ 4 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ Επιδεκτικᾶ στιγματᾶως.—Σφραγίδες έξ έλαστικου και μετάλλου.—Ο,τι απαιτείται πρδς γραφήν και πρδς ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΑΛΛΟΙ τής όδοσ 'Ερμού οί κ. κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ Τδ κατάστημά των κυριολεκτικᾶς τδ λατρεύουιν αι Άτθίδες

κρτουν. Η μέγισσα σηκώνει τδ κέρνον όμώϊωμ και τδ άποθαίει εις τούς πόδας του άγγέλματος τής Άφροδίτης, εις τρόπον όστε ή καρδίαις λαμπυρίζουιν ύπό τήν σκιερότητα του όρειγίλλου).

Πεντέλα από ψηλά

Νά ή φωτιά! Νά φωτιά! Είνε ο Βουκένταυρος, ο Βουκένταυρος τής έταίρας, μέσα στής φλόγες, γεμάτος από πυρακτωμένα πώματα . . . Μία μάχη . . . Τδ σπαθιά λαμπυρίζουιν . . . χίλια σπαθιά . . . Φωτιά και αίμα . . .

(Η Δόγισσα έπιφανείσα εις τδ μέρος του κιγκλιδώματος σκύβει πρδς τές κιγκλιδαις μεταξύ δύο στήλων, σιωπηλή, τρελλή από έλγος και τρόμον, ενώ διέρχονται πρδ του κήπου ή φλόγες και αι κραυγαί. Τδ πελιδνόν και άπηλιπισμένον πρόσωπόν τής καταυγάζεται από αίματώδη άνταύγαιαν και έκφράζει όλον τδ μεγαλείον και όλον τδ κᾶλλος του τραγικού τούτου θεάματος.

Αι φωναι των μαχομένων

Πανθέα! . . . Πανθέα! . . . Πανθέα! . . .

ΤΕΛΟΣ